

nämnda år utkom en "Handbok i hela svenska lagfarenheten af Doktor J. A. Thurgren", hvilken bok tyckes uppfylla åsyftade ändamål och lärer blifvit godkänd af Regerings-departementena, som mot aflemnande af 24 exemplar tilldelat författaren 2,000 R:dr, mot vilkor att priset för boken ned-sattes till en fjerdedel af vanligt boktryckspris. Häftad kostar boken nu 6 R:dr. Men då detta låga pris tillskyndar författaren en stor förlust, på sam-ma gång hans bok besparar statsverket en ännu större utgift, som blefve nödvändig, om ett nytt verk skulle på beslutadt sätt utarbetas, så vågar undertecknad, med åberopande af de motiv, som framställdes i ofvannämnda motion och betänkande, vördsammast föreslå, det Riksdagen måtte besluta, att, med frångående af den underdåniga skrifvelsen sistlidna riks-dag "om utarbetande under offentlig tillsyn af en fullständig sam-ling af alla nu gällande lagar och författningar", anslå 15,000 R:dr statsmedel till inköp af 2,500 exemplar af "Doktor J. A. Thur-grens handbok i hela svenska lagfarenheten", för att ett exemplar deraf måtte utdelas till hvarje kommunalstyrelse och öfriga verk så långt antalet räcker.

Stockholm den 30 Januari 1873.

A. Törnfeldt.

N:o 136.

Af Herr **J. Beugstson**: *Derom att alla bränvinsminuterings- och utskänkningsafgifter må ingå till statskassan, samt om ersättning af statsmedel till så väl kommuner som hushållnings-sällskap för deras andelar i berörda utgifter.*

Det var en sann grundtanke som ledde lagstiftarne vid bestämmande af fördelningen af bränvinsminuterings- och utskänkningsafgiften, att den skulle tilldelas kommunerna till att lindra den alltför dryga och tryckande bördan af de fattigas försörjning. Det är nemligen en obestriddig sanning, att de flesta som fallit fattigvården till last förorsakat sin fattigdom, derigenom att de nedlagt största delen af sin arbetsförtjenst och sin egendom på för-

tärandet af starka drycker. Det är också lätt att se hvem som vunnit på armodet. Det är bränvinsbrännare och mest de som utskänka bränvin och starka drycker. Största inkomsten af denna för hela landet förderfliga näringskälla tillfaller städerna. På landsbygden hafva kommunerna länge insett förderfligheten af krogrörelsen, och bränvinsutskänknungen har derföre blifvit på landet allt mera sällsynt.

Icke desto mindre utarmas landsbygdens innebyggare mer och mer genom beröringen med städerna, hvarest arbetarne nedlägga större delen af sin arbetsförtjenst, och sedan de låtit hustru och barn försörjas af barmhertigheten falla slutligen fattigvården till last. Det är nära nog omöjligt för de fattige, men ordentlige jordbrukarne att i längden bära de dryga skatter som här af äro en följd, skatter som flerfaldigt öfvergå skatterna till staten. Jag har med bekymmer sett huru landet öfvergifves af sina ordentlige och arbetsamme söner och de oordentlige och orkeslöse lemnas kvar att försörjas af de kvarvarande. En sak förefaller dock härvid orättvis, det nemligen att vinsten af superiet skall i omättlign proportion tillfalla städernas innevånare, utom den vinst som tillfaller enskilda personer. I några städer hafva innevånare, genom att uppmuntra superiet, fått den stora fördelen att de hafva obetydliga skatter till kommunen, emedan inkomsten af krogrörelsen betäcker alla utgifter, eller åtminstone äro skatterna der en obetydlighet emot på landet. Det är derföre exempel på, att innehafvare af egendomar på landsbygden, som äfven äro kapitalister, utan att ega någon egentlig fastighet i stad likväl söka blifva i stad mantalsskrifna, derföre att de der slippa kommunalafgifter. Således lemnas åt landsbygden att betungas af omättlign dryga kommunalafgifter, under det att städerna endast skörda vinst af dem som sedermera komma att falla kommunerna på landet till last.

På grund af hvad jag sålunda anför, får jag vördsamt hemställa och föreslå:

att minuterings- och utskänkingsafgift må ingå till statskassan, och att kommunerna så väl på landet som i stad sedermera efter folkmängd erhålla understöd af nämnda medel, äfvensom att anslag till hushållningssällskapen af statsmedel må utgå till det belopp som af Riksdagen bepröfvas vara skäligt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

J. Bengtsson,
från Hallands län.